

Arrest

nr. 339 248 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 juni 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CAMERIER, die loco advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten.

Op 29 september 2024 maakte verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag van de politie omwille van illegaal verblijf naar aanleiding van feiten van oplichting zonder internet.

Op 30 september 2024 gaf de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 oktober 2024 werd verzoeker opgesloten in voorlopige hechtenis onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Hasselt voor feiten van poging tot misdrijf en oplichting.

Op 17 juni 2025 veroordeelde de correctionele rechtbank van Hasselt verzoeker tot een gevangenisstraf van 20 maanden met 5 jaar probatie-uitstel (behalve wat de voorhechtenis betreft) voor informaticabedrog, oplichting en poging tot wanbedrijf.

Op 17 juni 2025 gaf de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 339 247 van 12 januari 2026 verwierp de Raad dit beroep.

Op dezelfde dag legde de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod op van drie jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Aan de Heer:

Naam : D.

voornaam : D. R. B.

geboortedatum : (...)2002

geboorteplaats : P.

nationaliteit : Suriname

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugnrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.06.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 17.06.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf met 5 jaar probatie uitstel door de Correctionele rechtbank van Hasselt voor informaticabedrog, oplichting, poging tot wanbedrijf.

*Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er ernstige schuldaanwijzingen tegen betrokkene zijn, voorspruitende[*sic*] uit de gegevens van het dossier, namelijk:*

- De verklaring van de slachtoffers;*
- De eigen eigen[*sic*] verklaring van betrokkene;*
- De voorlopige analyse van de gsm-toestellen;*
- De verklaring van de getuige van benzinstation;*
- De verklaring van de medeverdachte.*

De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. Het plegen van feiten van oplichting brengt financiële schade toe aan de gedupeerden zonder dat hen veel hoop kan worden gelaten ooit iets van hun verlies te recupereren. Het plegen van dergelijke feiten in de vorm van een vereniging duidt daarenboven op een volgehouden wijze in hoofde van beklagde tot het bedriegen van goedgelovige burgers die in de waan woorden gelaten tot het bekomen van een voordelige handelstransactie.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft op 03.12.2024 een gesprek gehad met een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij zou bij zijn moeder wonen in België, en Europa binnengekomen zijn op legale wijze (Nederlands visum), toch heeft hij geen verblijfsrecht. Hij heeft een vriendin in België, een Surinaamse met een geldig verblijfsdocument. Zij zou 7 maanden zwanger zijn, en er werd een afspraak gemaakt met de notaris om zijn kind te erkennen. Hij wenst niet terug te keren naar Suriname, gezien zijn familiale situatie. Hij vulde het hoorrecht in waarin hij verklaarde sinds 28.05.2022 in België te zijn. Hij kwam met het vliegtuig van Suriname naar België. Hij kwam naar België nadat zijn vader in Suriname overleden was, om bij zijn mama en zusjes te komen wonen. Hij heeft een duurzame relatie met K. G.. Ze zouden samen intussen een kind hebben gekregen. Hij heeft niet gewerkt in België, noch een opleiding gevolgd. Hij heeft geen medische problemen die hem belemmeren van te reizen of terug te keren naar Suriname. Hij wil niet terugkeren naar Suriname. Zijn familie woont hier, en daar heeft hij niemand om bij te verblijven. Hij werd niet eerder in een ander Europees land verodeeld [sic]. Hij diende nooit een verzoek tot internationale bescherming in.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijken daarenboven geen concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin kan er uit het administratief dossier afgeleid worden dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Hun kind is nog zeer jong en zou zich gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt.

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder of zussen.

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allermint van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Suriname of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikelen de 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: Handvest), van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid Verblijfswet.

Er wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

De motivering stelt dan verder:

“(…)

1. Het opleggen van een inreisverbod wordt geregeld in artikel 74/11 van de Verblijfswet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Verblijfswet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verweerder beslist vervolgens om een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In dit verband motiveert zij dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden met een probatie uitstel van 5 jaar.

Verweerder stelt dat “gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Artikel 74/11 §1 tweede alinea bepaalt dat zo “1°” van dat artikel van toepassing is, het gaat om een maximumtermijn van drie jaar.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Verblijfswet, blijkt dat artikel 74/11 van de Verblijfswet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Verblijfswet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat

(overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Verblijfwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er kan een inreisverbod van minder dan drie jaar worden gegeven. Drie jaar is een maximumtermijn.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Verblijfwet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.

Verzoeker stelt dat in zijn geval niet afdoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

In het voorliggende geval ontbreekt evenwel een duidelijke, specifieke motivering waarom in het geval van verzoeker werd geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar.

De motivering die in dit verband is voorzien, komt in werkelijkheid neer op de vaststelling dat verzoeker, niet definitief, werd veroordeeld en daarom geacht wordt de openbare orde te schaden.

Verzoeker stelt daaromtrent het volgende:

Allereerst wenst verzoeker te benadrukken dat het vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt.

Verwerende partij baseert het inreisverbod en de daarbij horende termijn van drie jaar op een element waarvan zij zelf geen inhoudelijke kennis heeft.

Er moet op individuele basis onderzocht worden of enerzijds de gepleegde feiten alsook het huidige persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Daar het vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt, kan verwerende partij deze afweging niet maken.

Verwerende partij gaat in de bestreden beslissing uitermate onzorgvuldig tewerk, door de gehele beslissing te baseren op een element waarvan zij zelfs geen inhoudelijk kennis heeft.

Er kan onmogelijk worden vastgesteld of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De motivering waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar gaat dan ook niet op.

De bestreden beslissing is dus onvoldoende gemotiveerd en stelt verzoeker niet in staat te begrijpen waarom hij het voorwerp vormt van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Verblijfwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden werden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker en de omstandigheden van de zaak aangeduid te worden waarom die drie jaar werd opgelegd. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel,

1. De beslissing moet het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist is overeenkomstig de gevestigde rechtspraak.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig, minstens manifest onjuist.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

2. Verzoeker herhaalt dat gemachtigde geheel geen correcte beoordeling heeft gemaakt over het feit of verzoeker al dan niet de openbare orde zou kunnen schaden.

Het vonnis bevindt zich niet in het administratief dossier waardoor er geen correcte afweging kan gemaakt worden.

Bovendien had verzoeker had een uiterst minimale rol in de zaak. Hij had eveneens een blanco strafregister. Omwille van deze elementen werd verzoeker de gunst van een probatie uitstel verleend.

Moest verzoeker een dermate gevaar vormen voor de openbare orde, had de correctionele rechtbank te Hasselt wel een ander signaal gegeven dan een louter probatie uitstel.

Het is dan ook onmogelijk om met afdoende reden te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er is tevens onvoldoende onderzocht of verzoeker een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volgens het Grondwettelijk Hof en het Hof van Justitie moet er verwezen worden naar de concrete, relevante en bewezen handelingen eigen aan het persoonlijk gedrag van verzoeker gebaseerd. Eenvoudige vermoedens en verdenkingen volstaan niet (GwH 112/2019, B.19.4 en B.54.4 en HvJ c-331/16 en C-366/16 van 02.05.2018).

De beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Niet alleen is de materiële motiveringsplicht geschonden; verwerende partij schendt op die manier tevens zijn zorgvuldigheidsplicht.

3. De beoordeling van het gezins- en familieleven van verzoeker is onjuist, minstens onvolledig.

De motivering van gemachtigde omtrent artikel 8 EVRM steunt niet op alle gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier van verzoeker.

Zoals eerder aangehaald vormt verzoeker een hecht gezin met zijn moeder en zusjes. Hij heeft duidelijk vermeld dat hij samen met zijn Belgische partner een kindje heeft. De procedure tot erkenning is lopende.

Verzoeker woonde steeds bij zijn familie en daarna bij zijn partner. De vader van verzoeker is reeds overleden in Suriname. Alle belangen van verzoeker liggen in België.

Er wordt gesteld dat de familiale belangen van verzoeker ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Tevens wordt er gesteld dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn en dat verzoeker door moderne communicatie de relatie met zijn pasgeboren dochter kan onderhouden. Dit is eerder een stereotype motivering die geen rekening houdt met het feit dat de dochter van verzoeker pasgeboren is. De eerste levensjaren zijn cruciaal voor de hechting, hetgeen onmogelijk is via moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker verwijst hiervoor naar een gelijkaardig arrest van uw Raad waarbij beslist werd dat moderne communicatiemiddelen onmogelijk zijn om diepgaande contacten te onderhouden met jonge kinderen (RvV nr. 261 780 van 7 oktober 2021):

“In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde heeft de belangenafweging nauwelijks toegepast op de concrete zaak en louter gewezen op het tijdelijk karakter van de verwijdering, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Hij wijst ook op het feit dat een terugkeer naar het herkomstland of het land waar hij een verblijfsrecht heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. Verder stelt hij dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden via diverse moderne communicatiemiddelen. Ook al kan in bepaalde gevallen deze stereotiepe afweging volstaan, en volgt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, moet de belangenafweging alle door de gemachtigde gekende relevante feiten en omstandigheden in de afweging betrekken. Dit kan in casu niet aangenomen worden. Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen.”

In casu heeft verwerende partij niet afdoende rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker. Hij heeft een pasgeboren dochtertje waarbij contact via moderne communicatie allesbehalve volstaat.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. In casu ontbreekt dit behoorlijk onderzoek en steunt de gemachtigde zich op onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens. De zorgvuldigheidsplicht wordt hierdoor geschonden.

Dat derhalve gedaagde een mogelijke schending van art. 8 EVRM niet heeft kunnen uitsluiten hetgeen een schending van art. 8 EVRM zelve uitmaakt.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de schending aanvoert van het hoorrecht, vervat in het artikel 41 van het Handvest, zonder deze schending verder toe te lichten in zijn middel. Dit onderdeel van zijn enig middel is bijgevolg onontvankelijk.

Ook de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is onontvankelijk, aangezien deze bepaling betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, terwijl het voorwerp van de huidige beslissing een inreisverbod betreft.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft deze tot doel de verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk aan op welke grond de beslissing is genomen. Er wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verwijst naar het feit dat een inreisverbod werd opgelegd omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De gemachtigde motiveert ook omtrent de duur van drie jaar dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden met 5 jaar probatie-uitstel voor informaticabedrog, oplichting en poging tot wanbedrijf. Hij stelt dat deze feiten getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom en dat gezien de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verder voert de gemachtigde aan dat verzoeker gehoord werd op 3 december 2024 en geeft de gemachtigde een uitgebreide weergave van de verklaringen van verzoeker in de bestreden beslissing. Hij heeft ook een beoordeling van die verklaringen gemaakt in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en in het licht van de aanhef van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, die de gemachtigde verplicht rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Gelet op deze elementen acht hij een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

In het eerste onderdeel van zijn enig middel stelt verzoeker dat hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd omdat voor zijn vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Hij stipt aan dat in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt benadrukt dat *“men moet overgaan tot een individueel onderzoek, dat men rekening moet houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel moet respecteren”*. Verzoeker voert aan dat in zijn geval niet afdoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod met de maximumtermijn van 3 jaar wordt opgelegd. Er is volgens hem geen duidelijke en specifieke motivering hierover. De gemachtigde heeft zijn motivering louter gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker (niet definitief) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met probatie-uitstel van vijf jaar en hij daarom geacht wordt de openbare orde te schaden.

De Raad kan dit betoog niet volgen. Er blijkt inderdaad uit de aanhef van §1 van artikel 74/11 zelf dat *“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Anders dan verzoeker aanvoert, heeft de gemachtigde zijn motivering voor de duur van het inreisverbod niet beperkt tot de vaststelling dat hij werd veroordeeld of enkel gemotiveerd over het gevaar voor de openbare orde. De gemachtigde heeft een uitgebreide beoordeling *“artikel 74/11”* gedaan en inderdaad rekening gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval. Hij is uitgebreid ingegaan op verzoeker zijn familiale situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald zijn partner, kind, moeder en zussen. Hij heeft ook rekening gehouden met zijn economische banden, zoals de vraag of hij heeft gewerkt in het Rijk en of hij een opleiding heeft gevolgd. Ook zijn medische situatie is besproken en de vraag of er bij terugkeer naar Suriname een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is in het licht van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde heeft bijgevolg de duur van het inreisverbod duidelijk en specifiek toegelicht in het licht van de omstandigheden eigen aan de zaak.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoeker voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om een oordeel te vellen in de plaats van de gemachtigde. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of de gemachtigde deze correct heeft beoordeeld en of de gemachtigde op grond daarvan niet tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij eveneens de schending aanvoert van het proportionaliteitsbeginsel. Dit beginsel is een vorm van het redelijkheidsbeginsel, wat hier inhoudt dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker er door ondergaat.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, namelijk artikelen 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of,”

Verzoeker benadrukt aangaande de veroordeling en het feit dat hij geacht wordt de openbare orde te schaden verder dat het vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt. De gemachtigde had m.a.w. geen inhoudelijke kennis van het vonnis waarop hij de termijn van het inreisverbod heeft gestoeld. Daarnaast dient de gemachtigde op individuele basis te onderzoeken of de gepleegde feiten het huidige persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Daar het vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt, kan de gemachtigde deze afweging niet maken. De bestreden beslissing is volgens verzoeker gebaseerd op een vonnis waarvan de gemachtigde geen inhoudelijke kennis had. Verder verwijst verzoeker naar het arrest nr. 225.871 van de Raad van State van 18 december 2013 en naar de rechtspraak van de Raad (o.a. arresten RvV nr. 109 923 van 17 september 2013; nrs. 118 075, 118 076, 118 077 van 30 januari 2014). Gelet op de verstrekkingen van een inreisverbod heeft de gemachtigde op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze gehandeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de duur van het inreisverbod onder meer gebaseerd heeft op het feit dat verzoeker veroordeeld is door de correctionele rechtbank te Hasselt voor een gevangenisstraf van 20 maanden met 5 jaar probatie-uitstel voor informaticabedrog, oplichting en poging tot wanbedrijf. Het feit dat de vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt, doet hier geen afbreuk aan. Andere objectieve gegevens in het administratief dossier bevestigen immers de veroordeling en deze veroordeling wordt door verzoeker op zich ook niet betwist. Deze feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. Gezien de ernst van de feiten kon de gemachtigde op redelijke en zorgvuldige wijze stellen dat er sprake is van een bedriegen van goedgelovige burgers en afleiden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Bovendien wijst de Raad erop dat het in casu gaat om een inreisverbod van minder dan vijf jaar. Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde in geval van een “*ernstige bedreiging voor de openbare orde*” een inreisverbod van meer dan vijf jaar opleggen, hetgeen hij niet heeft gedaan. Waar verzoeker nog verwijst naar andere rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat in een continentale rechtstraditie er geen precedentenwerking bestaat. Waar hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald het arrest nr. 225.871, licht hij niet toe dat de huidige motieven aangaande de duur van drie jaar vergelijkbaar zijn met de motieven aangaande de duur van drie jaar in de beslissing die het voorwerp uitmaakte van het arrest van de Raad, waartegen beroep was ingediend bij de Raad van State.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de gemachtigde wel degelijk afdoende gemotiveerd heeft omtrent de duur van het inreisverbod, mede in rekening gebracht alle andere elementen eigen aan de zaak van verzoeker die hij ook op evenredige wijze bij de duur heeft betrokken.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

In het tweede onderdeel van zijn enig middel stelt verzoeker vooreerst dat een inreisverbod van 3 jaar niet proportioneel is, noch afdoende is gemotiveerd. Verzoeker stelt dat hij een uiterst minimale rol had in de zaak waarvoor hij is veroordeeld en eveneens een blanco strafregister had. Omwille van deze elementen werd verzoeker probatie-uitstel verleend. Indien verzoeker een dermate gevaar zou vormen voor de openbare orde, had de correctionele rechtbank geen probatie-uitstel hebben gegeven. De gemachtigde kon niet met afdoende reden vaststellen dat verzoeker op ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dit werd onvoldoende onderzocht. Verzoeker verwijst naar arresten van het Grondwettelijk Hof en het Hof van Justitie die vaststellen dat er verwezen moet worden naar de concrete, relevante en bewezen handelingen eigen aan het persoonlijk gedrag van verzoeker. Eenvoudige vermoedens en verdenkingen volstaan niet.

Zoals de Raad reeds heeft aangevoerd, zorgt het ontbreken van het vonnis in het administratief dossier er niet voor dat er afbreuk wordt gedaan aan de ernst van de feiten en het feit dat het gedrag van verzoeker geacht wordt de openbare orde te schaden. De Raad stipt verder eveneens aan dat, daar waar verzoeker stelt dat het onmogelijk is om met afdoende reden te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, de gemachtigde kennis had van de zeer actuele veroordeling aangaande ernstige feiten dankzij andere objectieve elementen die wel terug te vinden zijn in het administratief dossier. Er is dus geen sprake van eenvoudige vermoedens en verdenkingen; verzoeker werd veroordeeld voor de misdrijven die hij pleegde. Verder, zelfs indien verzoeker een kleine rol zou gespeeld hebben in de zaak en hij de gunst had van het blanco strafregister, herhaalt de Raad dat de gemachtigde - rekening houdend met alle gegevens - ook een termijn van drie jaar heeft opgelegd, en geen termijn van meer dan vijf jaar, hetgeen hij kan doen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangenomen.

Verder voert verzoeker in hetzelfde onderdeel van zijn enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De beoordeling van zijn gezins- en familielevens is volgens verzoeker onjuist, minstens onvolledig. De gemachtigde heeft zijn beslissing niet gesteund op alle gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij in België zijn familie, alsook zijn partner en zijn pasgeboren dochtertje heeft. Deze elementen wijzen erop dat het centrum van zijn belangen in België gevestigd is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Voor die belangenafweging moeten alles gekende feiten en omstandigheden betrokken worden.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003 Mokrani/Frankrijk, § 33, eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De Raad volgt de gemachtigde wanneer deze vaststelt dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid werden aangetoond.

Verder oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing dat, wat betreft de in België verblijvende familieleden van verzoeker (moeder en zussen), deze relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn familie. Wat betreft zijn partner en zijn dochter motiveert de gemachtigde dat verzoeker en zijn partner wisten of hoorden te weten dat dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de illegale situatie van verzoeker. Daarnaast kan artikel 8 van het EVRM niet op dergelijke manier geïnterpreteerd worden dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat er concrete onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de beoordeling van zijn gezins- en familieleden onjuist, minstens onvolledig is. De gemachtigde heeft zijn beslissing niet gesteund op alle gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier. Verzoeker vormt een hecht gezin met zijn moeder en zusjes. Hij heeft een kindje met zijn Belgische partner en de procedure tot erkenning is lopende. Verzoeker woonde steeds bij zijn familie en nadien bij zijn partner. De vader van verzoeker overleed in Suriname, de belangen van verzoeker liggen aldus in België. De bestreden beslissing stelt enerzijds dat de familiale belangen van verzoeker ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Anderzijds stelt de bestreden beslissing volgens verzoeker dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn en dat verzoeker door moderne communicatiemiddelen de relatie met zijn dochter kan onderhouden wat een stereotype motivering is die geen rekening houdt met het feit dat het meisje pasgeboren is. De eerste levensjaren zijn cruciaal voor de hechting, hetgeen onmogelijk is via moderne communicatiemiddelen. De gemachtigde heeft volgens verzoeker geen behoorlijk onderzoek gevoerd en steunt zich op onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens waardoor de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan hierdoor niet uitgesloten worden hetgeen een schending van artikel 8 van het EVRM zelf uitmaakt.

Wat betreft het argument van verzoeker dat de gemachtigde de beslissing nam zonder te steunen op alle gegevens beschikbaar in het administratief dossier, toont verzoeker niet aan met welke gegevens, die beschikbaar waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de gemachtigde geen rekening heeft gehouden.

De gemachtigde motiveert over zijn moeder en zussen op een redelijke en zorgvuldige wijze. Zo volgt de Raad het motief van de gemachtigde dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003 Mokrani/Frankrijk, § 33, eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De Raad volgt de gemachtigde dan ook wanneer deze vaststelt dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid werden aangetoond wat betreft zijn moeder en meerderjarige zussen op het grondgebied. Het

feit dat hij een hecht gezin zou vormen met zijn moeder en zussen en bij hen eerst woonde, volstaat hiervoor niet.

Louter beweren dat zijn belangen in België liggen aangezien zijn vader reeds overleden is in Suriname, zonder dit maar op enige manier te staven, is ook onvoldoende.

Wat betreft de relatie tussen verzoeker en het kind, stipt de Raad verder aan dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift beweert, de bestreden beslissing niet zonder meer stelt dat verzoeker door moderne communicatiemiddelen de relatie met zijn dochter kan onderhouden. De gemachtigde heeft het over contacten met "*familie of vrienden*", die zo onderhouden kunnen worden. Wat betreft het kindje kan inderdaad niet ernstig voorgehouden worden dat een gezinsleven met een baby van 5 maanden met moderne communicatiemiddelen zou kunnen onderhouden worden en de Raad volgt verzoeker waar hij stelt dat de eerste levensjaren cruciaal zijn voor de hechting, maar de gemachtigde motiveert terecht dat het kind nog zeer jong is, dermate dat het zich nog gemakkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving in Suriname. De gemachtigde motiveert immers op redelijke wijze dat er geen concrete onoverkomelijke hinderpalen blijken te zijn die als dusdanig zouden verhinderen dat verzoeker zijn gezinsleven met zijn partner en kind in het land van herkomst verderzet. Verzoeker weerlegt ook deze motivering niet. Ten overvloede stipt de Raad aan dat uit het administratief dossier blijkt dat de partner van verzoeker eveneens van Surinaamse origine is.

De Raad volgt aldus niet dat er sprake is van het ontbreken van een zorgvuldig onderzoek, noch dat de gemachtigde zich op onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens heeft gesteund.

Er kan geen schending van het gezins- en familieleven van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het enig middel van verzoeker is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES